

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Martie 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
MÂNTUIȚI PRIN SÂNGE	2
STUDII BIBLICE.....	15
DOUĂ MARI PORUNCI	15
EXERSAREA EVLAVIEI	18
A DA ALTORA.....	21
UNUL ÎN CRISTOS ISUS	24
AȘTEPTÂND ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU	27
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	30
RĂSPLATA SLUJIRII.....	30

Urmați în Biblia voastră!

Mântuiți prin sânge

***„Să ia din sângele acesta și să-l pună pe cei doi stâlpi ai ușii și pe pragul caselor în care vor mânca mielul [de Paște].”
Exodul 12:7***

Pe măsură ce intrăm în lunile de primăvară martie și aprilie, creștinii din toate părțile lumii se vor aduna pentru a comemora în mod special moartea și învierea Domnului nostru Isus Cristos. Cam în același timp, și evreii se vor aduna pentru a sărbători Paștele evreiesc.

Fiecare grup folosește calendarul și tradițiile sale îndelungate pentru a stabili momentul exact în care sărbătorește aceste ocazii religioase. Uneori, aceste evenimente pot fi separate de câteva zile, iar alteori de câteva săptămâni. Conform relatărilor scripturale, mielul de Paște al Israelului era sacrificat în a 14-a zi a lunii lor, Abib, numită mai târziu Nisan. (Deuteronom 16:1; Neemia 2:1). Aceasta corespunde lunilor noastre martie sau aprilie, în funcție de an.

Deși atât creștinii, cât și evreii sărbătoresc aceste evenimente importante în această perioadă a anului, puțini discern adevăratul sens și semnificația morții și învierii lui Isus, care a murit ca Mântuitor al creației umane bolnave de păcat. Puțini discern, de asemenea, sensul deplin al Paștelui evreiesc. Apostolul Petru a explicat că majoritatea sunt orbiți și nu pot aprecia lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. „Prin puterea Sa divină, Dumnezeu ne-

a dat tot ce avem nevoie pentru a trăi o viață evlavioasă. Am primit toate acestea prin cunoașterea L , Cel care ne-a chemat la Sine prin slava și excelența Sa minunată. ... Dar cei care nu reușesc să se dezvolte în acest fel sunt miopi sau orbi, uitând că au fost curățiți de păcatele lor vechi.”
2 Petru 1:3,9

Instrucțiunile lui Dumnezeu

La momentul în care a fost scrisă Scriptura prezentată, poporul Israel era ținut în captivitate în Egipt. Când a sosit momentul potrivit, Dumnezeu le-a poruncit israeliților să pună sângele mielului de Paște sacrificat pe „stâlpii ușilor și pe pragurile de sus ale caselor”. De asemenea, li s-a poruncit să frige mielul și să-l mănânce cu azimă și ierburi amare. (Exodul 12:8). Contextul acestui text oferă și alte detalii și perspective importante în legătură cu instrucțiunile speciale ale lui Dumnezeu pentru israeliți.

Citim: „Domnul a dat următoarele instrucțiuni lui Moise și Aaron: „De acum înainte, această lună va fi pentru voi prima lună a anului. Anunțați întregii comunități a lui Israel că, în a zecea zi a acestei luni, fiecare familie trebuie să aleagă un miel sau un ied pentru sacrificiu, câte un animal pentru fiecare gospodărie. Dacă o familie este prea mică pentru a mânca un animal întreg, să împartă cu o altă familie din vecinătate. Împărțiți animalul în funcție de mărimea fiecărei familii și de cât poate mânca. Animalul pe care îl alegeți trebuie să fie un mascul de un an, fie oaie, fie țap, fără defecte. Aveți grijă specială de acest animal ales până în seara zilei a paisprezecea a acestei prime luni. Apoi, întreaga

adunare a comunității lui Israel trebuie să sacrifice mielul sau iedul la apusul soarelui.” Exodul 12:1-6

Mielul sacrificat

Aceste instrucțiuni explicite conțin o mare cantitate de simbolism semnificativ. De exemplu, referirea la „țara Egiptului” indică stăpânirea actuală a lui Satan asupra pământului și a oamenilor săi. Zeul acestei lumi [Satan] a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu vadă lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu. 2 Corinteni 4:4

„Începutul lunilor” este baza pentru calcularea zilei exacte în care trebuia sărbătorită Paștele. Luna nouă cea mai apropiată de echinocțiul de primăvară marca începutul primei luni evreiești, Abib. Mielul de sacrificiu trebuia ales în „a zecea zi” a primei luni. Acest lucru prefigura sosirea viitoare a lui Isus la Ierusalim ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” și împlinirea profeției lui Zaharia. (Matei 21:1-9; Ioan 1:29; Zaharia 9:9). Observând în continuare relatarea din Exodul capitoul 12, mielul trebuia să fie un mascul de un an și fără cusur. Acest lucru ilustra perfecțiunea lui Isus ca viitor „Miel al lui Dumnezeu” fără cusur (1 Petru 1:19). Mielul de Paște era apoi sacrificat în „a paisprezecea zi a aceleiași luni” și mâncat în acea noapte. Sărbătoarea Paștelui, numită și „sărbătoarea azimelor”, începea a doua zi și dura șapte zile. Exodul 12:15-17

Primul născut – sub sânge

În continuare, citim: „În noaptea aceasta voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, atât oameni, cât și fiare; și voi face judecată împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului. Eu

sunt Domnul. Sângele va fi pentru voi un semn d re pe casele în care vă aflați și, când voi vedea sângele, voi trece peste voi și nu va veni asupra voastră niciun fel de urgie care să vă distrugă, când voi lovi țara Egiptului. Această zi va fi pentru voi o zi de pomenire și o sărbătoare în cinstea Domnului pentru toate generațiile voastre; o sărbătoriți ca o lege veșnică.” Exodul 12:12-14

În aceste versete, se face referire la trecerea prin țara Egiptului „noaptea”. Aceasta ilustrează noaptea întunecată a păcatului și a morții prin care poporul lui Dumnezeu a trecut de la Cincizecime. (Coloseni 1:13; 1 Petru 2:9). „Primii născuți” simbolizează „biserica celor întâi născuți, care sunt scrise în ceruri”. Aceștia se află sub sângele mielului și se străduiesc să aibă parte de împărăția cerească a lui Cristos. Evrei 12:23

Primii născuți ai lui Israel au fost mai târziu schimbați cu întreg tribul lui Levi, care era considerat ca aparținând lui Dumnezeu. „Domnul a zis lui Moise: «Iată, am ales pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, ca să înlocuiască pe toți întâii născuți ai copiilor lui Israel. Levii îmi aparțin, căci toți întâii născuți de sex masculin sunt ai mei. În ziua în care am lovit pe toți întâii născuți ai egiptenilor, i-am pus deoparte pentru mine pe toți întâii născuți din Israel, atât dintre oameni, cât și dintre animale. Ei sunt ai mei; Eu sunt Domnul.” Numeri 3:11-13

Un memorial sau o amintire

Sângele simbolizează viața, iar când mielul de Paște a fost sacrificat, acesta a reprezentat viața jertfită. (Leviticul 17:11). Sângele mielului sacrificat a fost apoi folosit în conformitate cu voia divină pentru a

reprezenta sângele prețios al Domnului nostru Isus, care urma să fie aplicat , în numele familiei umane bolnave de păcat, multe secole mai târziu. Sângele jertfit al Domnului nostru este singurul mijloc prin care putem fi mântuiți de sentința de moarte care a fost pronunțată asupra lui Adam și Eva din cauza neascultării lor față de legea lui Dumnezeu. 1 Petru 1:18,19; Apocalipsa 1:5

Dumnezeu a poruncit poporului Israel să-și amintească momentul specific al acestui eveniment și să-l sărbătorească în fiecare an ca pe o comemorare. El a spus: „Ziua aceasta vă va fi o comemorare” (Exodul 12:14). Acest lucru servește pentru a ilustra Comemorarea mai mare pe care Isus a instituit-o când El și ucenicii Săi s-au adunat în camera de sus. Atunci, El le-a cerut să ia pâinea, care, a spus El, reprezenta trupul Său, și paharul, care reprezenta sângele Său jertfit. Apoi le-a spus: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (1 Corinteni 11:23-26). Câteva ore mai târziu, El avea să moară pentru păcatele lumii.

Citat din relatarea lui Luca, citim: „[Isus] a luat pâinea și, după ce a mulțumit, a frânt-o și a dat-o [ucenicilor] lor, zicând: «Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea. Și, după cină, a luat paharul în același fel, zicând: «Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, care se varsă pentru voi.»” Luca 22:19,20

Plagile

Când ceasul lui Dumnezeu a bătut ora, a marcat momentul eliberării israeliților din robia egipteană. Eliberarea lor mult așteptată sosise. Cu toate acestea, faraonul și supraveghetorii săi nu erau

dispuși să-i elibereze. Ei au refuzat să-i lase pe israeliți să plece spre țara promisă, Canaan. Domnul a trimis una după alta diverse plăgi asupra poporului egiptean, dar le-a dat alinare când faraonul lor a cerut milă și a făcut promisiuni pe care nu avea intenția să le țină. Vezi Exodul capitolele 7-10.

În cele din urmă, slujitorul lui Dumnezeu, Moise, a anunțat a zecea și ultima plagă. O mare calamitate urma să se abată asupra primilor născuți din fiecare familie din Egipt, și toți urmau să moară într-o singură noapte. În casele celor mai umili țărani, precum și în palatul faraonului, o mare jale urma să cuprindă tot Egiptul, și ei urmau să fie bucuroși să-i lase pe israeliți să plece. Exodul 11:1-8

Așa cum a anunțat Moise, „În acea noapte, la miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al faraonului, care stătea pe tronul său, până la întâiul născut al prizonierului din temniță. Chiar și întâii născuți ai vitelor lor au fost uciși. Faraonul și toți slujitorii lui și tot poporul Egiptului s-au trezit în timpul nopții, și s-a auzit un plâns puternic în toată țara Egiptului. Nu era nici o casă în care să nu fi murit cineva. Faraonul a chemat pe Moise și pe Aaron în timpul nopții. Ieșiți! a poruncit el. Lăsați poporul meu și luați cu voi pe ceilalți israeliți! Duceți-vă și închinați-vă Domnului, așa cum ați cerut. Luați-vă turmele și cirezile, așa cum ați spus, și plecați. Plecați, dar binecuvântați-mă când plecați. Toți egiptenii i-au îndemnat pe copiii lui Israel să părăsească țara cât mai repede posibil, pentru că se gândeau: „Vom muri cu toții!” Exodul 12:29-33

Pregătiți pentru călătorie

În Exodul capitolele 7-10 se menționează că primele trei plăgi au fost comune tuturor în țara Egiptului, inclusiv districtul în care locuiau israeliții. Cu toate acestea, următoarele șase plăgi au afectat doar districtele ocupate de egipteni. A zecea și ultima plagă a fost declarată comună întregii țări Egipt, inclusiv părții alocate israeliților, care se aflau sub sânge.

Copiii lui Israel fuseseră instruiți să-și arate credința și ascultarea față de voia lui Dumnezeu, oferind un miel de sacrificiu al cărui sânge trebuia stropit pe ușorii și pragurile ușilor lor, iar carnea lui mâncată în aceeași noapte, împreună cu ierburi amare și pâine nedospită. Ei aveau credința deplină că, datorită sângelui mielului de pe stâlpii și pragurile caselor lor, rămânând „sub sânge”, nu vor avea parte de calamitatea pe care Dumnezeu o va aduce asupra primilor născuți ai Egiptului, ucigându-i. Cei care au mâncat din miel au așteptat cu toiaagul în mână și pregătiți pentru călătorie, așteptând ca Dumnezeu să-i facă pe egipteni să-i lase să plece. Exodul 12:7-13

Caracteristicile Legii

Israeliiților li s-a poruncit să-și amintească și să sărbătorească în fiecare an această sărbătoare a Paștelui, care le-a fost dată de Dumnezeu prin Moise. Era una dintre cele mai importante sărbători naționale ale lor și este sărbătorită și astăzi de evreii din toate părțile lumii, ca semn al respectului lor pentru semnificația acestui obicei străvechi.

Numeroasele caracteristici ale Legii mozaice au fost concepute în mod divin pentru a prefigura diverse

binecuvântări care urmau să se reverse asupra tuturor familiilor pământului la timpul potrivit al lui Dumnezeu și în ordinea corespunzătoare. În cazul sărbătorii Paștelui, moartea mielului d a prefigurat moartea lui Isus ca om perfect. Stropirea cu sângele mielului simboliza imputarea meritelor jertfei de răscumpărare a lui Isus clasei trecute peste în această noapte a păcatului și a morții. La fel ca în cazul israeliților, această clasă a „primilor născuți” este cea care beneficiază prima de sângele vărsat al mielului. (1 Ioan 1:7; Efeseni 1:3-7). Fericiți sunt cei ai căror ochi ai credinței văd că Isus a fost într-adevăr Mielul lui Dumnezeu. Prin sângele lui Isus, anularea păcatului adamic a fost posibilă prin plata pedepsei lui Adam, o pedeapsă prin care întreaga lume a pierdut favoarea lui Dumnezeu și a ajuns sub sentința divină a morții.

Era necesar ca, înainte ca acest blestem al morții și durerile și suferințele care îl însoțeau să poată fi ridicate, să se ofere o satisfacție a dreptății. După cum declară Scripturile: „De aceea, după cum prin greșala unuia [Adam] a venit judecata asupra tuturor oamenilor spre condamnare, tot așa, prin neprihănirea unuia [Isus], darul gratuit a venit asupra tuturor oamenilor spre îndreptățirea vieții.” Romani 5:18

Primele roade

Mișcat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Ioan din Apocalipsa a scris: „M-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și cu El erau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit o voce din cer, ca sunetul unor ape mari și ca sunetul unui tunet puternic, iar vocea pe care am auzit-o era

ca sunetul unor harpiști care cântau la harpele lor. Și cântau un cântec nou înaintea tronului și înaintea celor patru ființe vii și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântecul, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii d , care fuseseră cumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, căci s-au păstrat neprihăniți. Aceștia sunt cei care urmează Mielului oriunde merge. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni ca primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:1-4

Aceste cuvinte inspirate ale lui Dumnezeu indică pe Cristos glorificat, cap și trup, ca „prima roadă pentru Dumnezeu și pentru Miel”. Aceasta implică faptul că vor exista și „roadele de pe urmă” în planul și scopul final al Tatălui nostru ceresc iubitor. Așa este într-adevăr. Scopul lui Dumnezeu era să salveze toți copiii lui Israel, nu doar pe cei întâi născuți. Ca națiune, ei reprezentau întreaga familie umană, căreia i se va da ocazia să intre în armonie cu Dumnezeu și să i se acorde viața veșnică în țara viitoare a promisiunii – pământul perfect restaurat.

Astfel, întreaga națiune a lui Israel a fost eliberată în mod miraculos de Domnul prin Moise. Ei au fost conduși de el pe o cale peste canalul Mării Roșii, care fusese pregătită special pentru ei prin puterea divină care controla vânturile și marea. (Exodul 14:21-30). Niciun israelit nu a fost lăsat în urmă. Acest eveniment minunat ilustrează eliberarea finală a întregii lumi de puterea lui Satan. Tuturor li se va da ocazia să se pună de acord cu legile drepte care vor fi stabilite sub administrația viitoare a domniei lui Cristos peste pământ. Cu adevărat, putem repeta cuvintele pe care apostolul Pavel le-a scris când a spus că Cristos Isus „s-a dat pe sine însuși ca

răscumpărare pentru toți, pentru a fi mărturisit la timpul potrivit”. 1 Timotei 2:6

Două împliniri

Eliberarea de la moarte depindea de faptul că primii născuți ai Israelului rămâneau sub sângele mielului când îngerul morții lui Dumnezeu trecea pe lângă ei. Ei erau singurii care se aflau sub sânge și care erau supuși morții. Toți au fost eliberați în acea noapte, așa cum se arată în imaginea Paștelui. Astfel, primii născuți ai Israelului au fost beneficiarii imediați ai stropirii cu sângele mielului.

În această epocă creștină, urmașii lui Isus sunt, de asemenea, sub sânge. Ei au acceptat meritul sângelui lui Isus și se află sub protecția lui (1 Ioan 1:7). Ei au fost chemați înaintea lumii. Ochii înțelegerii lor au fost deschiși pentru a realiza starea lor de păcat și robie și nevoia lor de izbăvire. (Efeseni 1:18). Ei au răspuns la harul minunat al lui Dumnezeu și și-au dedicat viețile Lui în consacrare deplină. (Romani 12:1). Datorită credinței lor în sângele vărsat al „Mielului lui Dumnezeu”, ei au părtășie cu „Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos”. 1 Ioan 1:3

Apostolul Pavel explică că consacrarea în timpul veacului prezent înseamnă botezul în moartea lui Isus. „Nu știți că toți cei care am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? De aceea, prin botezul în moartea Lui, suntem îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Căci, dacă am fost înrădăcinați împreună cu El în asemănarea morții Lui, vom fi și în asemănarea învierii Lui.” Romani 6:3-5

Este extrem de important ca cei care și-au dedicat viața lui Dumnezeu să continue să rămână sub sângele prețios al stropirii. Pentru oricine ar ieși din această stare de har ar însemna o neglijare a milostivirii Tatălui nostru ceresc iubitor. Ar însemna că nu apreciază bunătatea Lui sau partea lor din puterea mântuitoare a sângelui lui Isus. „Dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne niciun jertfă pentru păcate.” Evrei 10:26

Eliberarea întregii lumi

Membrii „bisericii celor întâi născuți” au primit meritul sângelui lui Isus înaintea lumii. Cristos a intrat „în ceruri, ca să se înfățișeze acum înaintea lui Dumnezeu pentru noi” (Evrei 9:24). Când biserica va fi completă, meritul sau valoarea sângelui Mântuitorului nostru va deveni disponibilă pentru întreaga familie umană. Isus a spus: „Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile Mele, și oile Mele Mă cunosc pe Mine. Așa cum Tatăl Mă cunoaște pe Mine, tot așa și Eu cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor asculta glasul Meu; și va fi un singur staul și un singur păstor.” Ioan 10:14-16

Al doilea mare beneficiu care a avut loc în țara Egiptului a fost eliberarea întregii națiuni a lui Israel, când Moise i-a condus peste Marea Roșie. Acest eveniment remarcabil ilustrează recuperarea finală a întregii creații umane din robia păcatului și a morții. Binecuvântările promise vor fi disponibile lumii sub stabilirea împărăției lui Cristos și în conformitate cu termenii Noului Legământ. (Ieremia 31:31-34). În acel moment, tuturor celor care doresc să urmeze

dreptatea și să se supună celui mai mare Moise – Domnul nostru Isus – li se vor acorda drepturile la viață care au fost pierdute din cauza păcatului lui Adam. Deuteronom 18:15-19; Faptele Apostolilor 3:20-25

Lunga noapte a păcatului și a morții va fi trecut, iar dimineața glorioasă a eliberării va fi sosit. (Psalmul 30:5). Cristos, capul și trupul, va conduce și va elibera tot Israelul, tot poporul lui Dumnezeu. În acel moment, toți vor cunoaște și se vor bucura să venereze, să cinstească și să se supună voinței lui Dumnezeu. Faptele Apostolilor 15:16,17; Romani 11:26-36

Cristos, Paștele nostru

Când apostolul Pavel le-a scris fraților din Corint, le-a spus: „Curățați-vă de aluatul vechi, ca să fiți o plămadă nouă, așa cum sunteți de fapt, fără aluat. Căci Cristos, mielul nostru pascal, a fost jertfit. Să sărbătorim deci sărbătoarea, nu cu aluat vechi, aluatul răutății și al răului, ci cu azimele sincerității și ale adevărului.” 1 Corinteni 5:7,8

În acest verset, apostolul se adresa „bisericii celor întâi născuți”, ale căror nume sunt scrise în ceruri (Evrei 12:23). El îi îndemna să se curățească de orice păcat și nedreptate, reprezentate de aluatul răutății și al răului. În schimb, ei trebuiau să caute dreptatea și Adevărul, așa cum era ilustrat prin consumarea pâinii nedospite.

Mâncând mielul simbolic, ne însușim meritul lui Cristos. De asemenea, „îl îmbrăcăm” pe Cristos în măsura capacității noastre, prin care suntem transformați în imaginea și caracterul său glorios. (Romani 12:2; 13:14; Galateni 3:27). Ne hrănim cu

El, așa cum evreii se hrăneau cu mielul de Paște I . Ierburile amare, care ajutau și stimulau apetitul literal al israeliților, erau o ilustrare a experiențelor și încercărilor noastre amare. Acestea ne sunt oferite pentru a ne ajuta să ne dezobișnuim de lucrurile pământești și ne dau un apetit tot mai mare de a ne hrăni cu mielul și pâinea nedospită a Adevărului.

În lume, nu avem „nici o cetate statornică”. În schimb, ca străini și călători, mergem cu toiagul în mână și pregătiți pentru călătoria spre Canaanul ceresc. (Evrei 13:14; 1 Petru 2:11). Toate binecuvântările glorioase pe care Tatăl nostru ceresc iubitor le-a rezervat pentru biserica primului născut vor fi date celor care au acceptat cu credință „Mielul lui Dumnezeu” și meritul sângelui său mântuitor. Efeseni 1:3-7

Să păstrăm sărbătoarea

În curând, mulți se vor aduna din nou pentru a sărbători Comemorarea morții lui Isus ca mare miel pascal. Pe măsură ce sărbătorim din nou în acest an, să ne bucurăm de sângele prețios al lui Isus care a fost vărsat pentru noi și care va fi mărturisit lumii la timpul potrivit. „Acum, Dumnezeuul păcii, care a înviat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, prin sângele legământului veșnic, să vă facă desăvârșiți în orice lucrare bună pentru a face voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut în ochii Lui, prin Isus Cristos, căruia fie slava în vecii vecilor. Amin.” Evrei 13:20,21

Studii biblice

Lecția pentru 1 martie

Două mari porunci

Versetul cheie: „Unul dintre cărturari, auzindu-i discutând și văzând că le-a răspuns bine, l-a întrebat: Care este prima poruncă dintre toate?”

Marcu 12:28

Pasaje biblice selectate:

Marcu 12:28-34

Înainte de lecția de astăzi, Isus a fost confruntat în curtea Templului de către preoții și bătrânii, care l-au întrebat cu ce autoritate predica. (Marcu 11:27,28). Ca răspuns, Isus le-a spus pilda viticultorilor răi, în care îngrijitorii răi l-au ucis pe fiul proprietarului. Prin această parabolă, Isus i-a identificat în mod clar pe liderii religioși evrei ca fiind cei care îl vor uide pe Fiul lui Dumnezeu, pentru a-și păstra puterea și autoritatea asupra poporului. Isus a răspuns, așa cum este consemnat în relatarea lui Matei: „Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei.” Matei 21:43

Mâniați de aceasta, fariseii și alți lideri ai iudeilor au încercat să-l prindă pe Isus în capcană cu diverse întrebări. Fariseii l-au întrebat dacă este legal să plătească tribut lui Cezar, la care Domnul a răspuns: „Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Marcu 12:13-17). Saducheii l-au întrebat apoi pe Isus care dintre cei șapte frați ai lui, care se căsătoriseră cu aceeași femeie, ar fi soțul ei în împărăția lui. Din cauza necredinței lor în învierea morților, Isus le-a răspuns:

„Greșeala voastră este că nu cunoașteți Scripturile și nu cunoașteți puterea lui Dumnezeu.” Marcu 12:24

Impresionat de răspunsurile lui Isus, un „scrib” a pus întrebarea consemnată în versetul nostru cheie, probabil cu toată sinceritatea. „Isus a răspuns: «Cea mai importantă poruncă este aceasta: Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeu nostru, este singurul Domn. Și trebuie să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta» (Marcu 12:29,30). Cât de minunat de cuprinzătoare este această afirmație a lui Isus, citată direct din Deuteronom 6:4,5.

Isus a mers mai departe de întrebarea scribului, declarând că a doua poruncă este legată de prima, și anume: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”. (Marcu 12:31). Și aici, Isus a citat din Vechiul Testament. (Leviticul 19:18). Cât de mult se spune în foarte puține cuvinte. Biblia revelează un Dumnezeu al milostivirii, al compasiunii și al iubirii, așa cum se manifestă prin proviziile Sale pentru bunăstarea creaturilor Sale. Cuvântul lui Dumnezeu îi îndeamnă, de asemenea, pe oamenii Săi să iubească în schimb, prezentând un standard înalt de relaționare cu Creatorul nostru, precum și cu semenii noștri.

Această Lege a lui Dumnezeu nu a fost încă înțeleasă în sensul ei deplin. O abordare limitată a acestui standard poate fi găsită în scrierile lui Confucius, în sensul că nu trebuie să faci altora ceea ce nu ai vrea să-ți facă alții ție. Ce contrast vedem însă când comparăm acest lucru cu Scripturile! Una este doar o afirmație negativă, cealaltă este una pozitivă: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”.

Într-adevăr, există multe aspecte ale legii lui Dumnezeu care o caracterizează ca fiind divină. Cât de frumoasă ar fi lumea dacă oamenii ar fi capabili și dispuși să trăiască în conformitate cu aceste două mari legi. Fiecare l-ar iubi pe Tatăl Ceresc din toată inima și din tot sufletul. Toți și-ar iubi aproapele ca pe ei înșiși, căutând să-i slujească ori de câte ori ar avea ocazia. Acela ar fi Paradisul. Slavă Domnului, aceasta este ceea ce ni se asigură că va fi lumea, când va fi înființat regatul mesianic.

Exersarea evlaviei

Versete cheie: „Exersează-te în evlavie, căci disciplina trupească are doar un folos mic, dar evlavia este folositoare pentru toate lucrurile, având o promisiune pentru viața prezentă și pentru cea viitoare.”

1 Timotei 4:7,8

Pasaje biblice selectate:

1 Timotei 4:7-16

În prima sa epistolă către Timotei, apostolul îl numește „fiul meu în credință” (1 Timotei 1:1,2). Există dovezi că Timotei nu avea încredere în sine când Pavel l-a chemat pentru prima dată să intre în slujire. Apostolul i-a reamintit apoi de credința demonstrată de mama și bunica lui și că nu trebuie să se supună „duhului fricii” (2 Timotei 1:5-7). Cu altă ocazie, Pavel le-a cerut corintenilor să nu-l intimideze pe Timotei când îi vizita, arătând că era conștient de posibila lui nesiguranță (1 Corinteni 16:10). În versetul nostru selectat, apostolul îl îndeamnă pe Timotei: „Nimeni să nu te disprețuiască pentru că ești tânăr” (1 Timotei 4:12). Deși are un caracter personal, încurajarea lui Pavel pentru Timotei poate fi aplicată fiecărui membru al bisericii.

În versetele cheie, Pavel îl încurajează pe Timotei să ia în considerare contrastul dintre exercițiul fizic și evlavie. O traducere spune: „Antrenamentul fizic are o anumită valoare, dar evlavia are valoare pentru toate lucrurile d , oferind promisiuni atât pentru viața

prezentă, cât și pentru cea viitoare”. Multe studii au arătat beneficiile psihologice ale exercițiului fizic, inclusiv diminuarea simptomelor depresiei și anxietății, reducerea nivelului de stres și creșterea stimei de sine și a încrederii. Pavel nu respinge exercițiul fizic ca fiind o pierdere de timp, ci îl laudă ca având valoare. În altă parte, apostolul afirmă că trupul nostru este templul Duhului Sfânt dat de Dumnezeu și cumpărat cu sângele prețios al lui Cristos. Prin urmare, ar trebui să-L slăvim pe Dumnezeu păstrându-ne în formă pentru slujirea Lui. 1 Corinteni 6:19,20

După ce a recunoscut valoarea practică a exercițiului fizic, Pavel subliniază imediat superioritatea exercitării „evlaviei”. El îi amintește lui Timotei de obligațiile sale pastorale, nu pentru că le-ar fi uitat sau neglijat, ci pentru a-l încuraja să continue în acest fel. El îi spune lui Timotei să instruiască biserica să refuze și să respingă toate învățăturile profane și mitice și să îndemne la exercitarea adevăratei evlavii. El trebuie să-i încurajeze pe frați să recunoască credințioșia lui Dumnezeu și să vadă acceptabilitatea mesajului divin. Timotei trebuie să le amintească credincioșilor privilegiul de a munci și de a suferi ocară pentru Cristos. El trebuie să-i învețe să „se încreadă în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor”. 1 Timotei 4:7-10

Pavel îi spune tânărului Timotei să „fie un exemplu pentru credincioși” (1 Timotei 4:12). Cuvintele, conduita, dragostea, spiritul, credința și puritatea lui trebuie să fie un exemplu, nu doar în discursurile publice, ci și în treburile zilnice ale vieții. Un astfel de exemplu trebuie să înceapă din interior, din inima și mintea lui. Apoi, harurile interioare ale caracterului

său creștin trebuie să se manifeste în exterior în vorbirea, purtarea și acțiunile sale. Pavel își încheie îndemnul către Timotei, spunând: „Până voi veni, dedică-te citirii, ... doctrinei. Nu neglija darul care este în tine, ... Meditează la aceste lucruri; dedică-te în întregime lor.” 1 Timotei 4:13-15

Chemarea și credincioșia fiecărui creștin se bazează pe principiile „neprihănită și sfințeniei adevărate” (Efeseni 4:24). Credincioșii sunt chemați să reflecte caracterul lui Dumnezeu: „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.” 1 Petru 1:15

A da altora

Versetul cheie: „Întotdeauna vor fi săraci în țară. De aceea vă poruncesc să împărțiți cu generozitate cu săracii și cu ceilalți israeliți nevoiași.”

Deuteronom 15:11

Pasaje biblice selectate:

Deuteronom 15:4-11

Cartea Deuteronomului a fost descrisă ca un rezumat al întregii legi a lui Dumnezeu. Aproape întreaga carte reiterează poruncile și instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat israeliților prin Moise. Dumnezeu a dat legea Sa lui Israel ca instrucțiuni pe care trebuiau să le urmeze. Următoarele cuvinte ale lui Moise ne arată că legea lui Dumnezeu este un ghid practic, ca să zicem așa, despre cum ar trebui trăită viața. „Domnul ne-a poruncit să împlinim toate aceste legi, să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, pentru binele nostru, ca să ne păstreze în viață, așa cum suntem astăzi.” Deuteronom 6:24

În acest context al bunătății lui Dumnezeu, El îi spune lui Israel, prin Moise, că sărăcia nu ar trebui să existe niciodată în Israel dacă poporul ascultă poruncile Lui. Lecția noastră se află într-o secțiune din Deuteronom care se concentrează pe diverse instrucțiuni privind închinarea. Capitolul anterior separă animalele în curate și necurate și oferă instrucțiuni privind darea zecuielii. Capitolul următor

discută despre sărbătoarea Paștelui și alte sărbători din calendarul de închinare al israeliților.

Deuteronomul 15 poate fi văzut ca o prefigurare a cuvintelor lui Dumnezeu găsite mai târziu în Isaia 58:6,7, unde El afirmă ce cere de la închinare: „Nu este acesta postul pe care l-am ales: să rupi legăturile răutății, să desfaci sarcinile grele, să eliberezi pe cei asupriți și să rupi orice jug? Nu este oare să împarți pâinea ta cu cel flămând și să aduci în casa ta pe săracul care este alungat; când vezi pe cel gol, să-l acoperi și să nu te ascunzi de propria ta carne?”

Lecția noastră subliniază modul în care israeliții trebuiau să-și trăiască viața în închinare față de Dumnezeu. Ei trebuiau să respecte anul sabatic la fiecare șapte ani, moment în care datoriile trebuiau iertate (Deuteronom 15:1-3). Ei trebuiau să-și deschidă inimile și mâinile către cei nevoiași, oferindu-le tot ce le lipsea. (Deuteronom 15:7-10). Nu trebuiau să existe condiții. Dacă era o nevoie, ea trebuia satisfăcută. Nu ar fi existat săraci printre ei dacă ar fi păzit cu credincioșie poruncile lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament, Domnul le-a prezentat clar israeliților prosperitatea pământească ca răsplată pentru ascultarea și loialitatea față de El și legile Sale. Acest lucru a fost o piatră de poticnire pentru cei care nu recunosc schimbarea dispensațională care a avut loc datorită lucrării lui Isus. Mulți au aplicat în mod eronat promisiunea prosperității creștinilor, iar această eroare a dus la confuzie în mintea lor.

Prosperitatea pământească în epoca actuală nu este promisă creștinilor credincioși. Prin urmare, să practicăm legea iubirii față de ceilalți, așa cum ne-a învățat apostolul Ioan: „Isus Cristos și-a dat viața pentru noi. Și noi trebuie să ne dăm viața pentru frații și surorile noastre. Dacă cineva are bunuri materiale și vede un frate sau o soră în nevoie, dar nu are milă de ei, cum poate fi iubirea lui Dumnezeu în acea persoană? Dragi copii, să nu iubim cu vorbe sau cu limba, ci cu fapte și în adevăr.” 1 Ioan 3:16-18

Unul în Cristos Isus

Versetul cheie: „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este nici bărbat, nici femeie, căci toți sunteți una în Cristos Isus.”
Galateni 3:28

Pasaje biblice selectate:
Galateni 3:24-29

Când Isus i-a trimis pentru prima dată pe ucenicii Săi să predice Împărăția cerurilor, aceștia au primit instrucțiuni să meargă numai la „oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:5-7). Acest lucru era în armonie cu faptul că Israel era încă poporul legământului lui Dumnezeu, deși acest lucru urma să se schimbe în curând. În versetul selectat de astăzi, Pavel explică ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă israeliții care căutau îndrumare prin legământul Legii: „Legea a fost pedagogul nostru pentru a ne aduce la Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. Dar, după ce a venit credința, nu mai suntem sub pedagog.” Galateni 3:24,25

Versetul cheie de astăzi este declarația lui Pavel că toate distincțiile care existau anterior sub Legea lui Moise erau acum eliminate, deoarece Isus murise ca preț de răscumpărare „pentru toți” (1 Timotei 2:5,6). Drept urmare, toți cei care aveau „urechi să audă” puteau veni la Cristos (Marcu 4:9). Poziția creștinului în fața lui Dumnezeu era acum aceea de Ființă Nouă. (2 Corinteni 5:17). Evanghelia era gratuită

pentru toți, iar poziția unui individ în fața lui Dumnezeu era aceea de membru al lui Cristos : „Dacă aparțineți lui Cristos, atunci sunteți într-adevăr adevărații descendenți ai lui Avraam și moștenitori în împlinirea promisiunii.” Galateni 3:29

Evreii nu trebuiau să creadă că favoarea acordată națiunii lor în trecut le-ar oferi poziții preferențiale în frăția creștină. La fel, neamurile nu trebuiau să creadă că, deoarece evreii, ca națiune, fuseseră lipsiți de favoarea anterioară sub Legământul Legii, ei ar fi defavorizați ca indivizi în ochii Domnului. Ambii trebuiau să știe că, de acum înainte, Dumnezeu va ignora diferențele lor naturale de etnie și îi va răsplăti pe fiecare, fie evreu, fie neam, în funcție de credințioșia sa ca membru al „trupului lui Cristos”. 1 Corinteni 12:12,13

Practica de a avea servitori era o instituție reglementată în Israel și era încă practică în vremea lui Pavel. El nu spune că un servitor care devine membru al trupului lui Cristos este liber să ignore dorințele Domnului său. Mai degrabă, el spune că Domnul poate binecuvânta servitorul ca și cum ar fi un „om liber” în Cristos. (1 Corinteni 7:21,22). În anumite privințe, poziția de servitor ar fi mai favorabilă pentru dobândirea umilinței de caracter necesare pentru a obține o parte în împărăția cerurilor decât poziția de stăpân. Cu toate acestea, servitorul trebuia să știe că Domnul nu lua în considerare poziția lui pământească în ceea ce privește speranța lui cerească.

Deși femeile evreice se bucurau adesea de mai multă libertate decât cele din alte culturi antice, legile patriarhale ale Israelului le limitau în primul rând la sfera domestică, fiind responsabile de creșterea

copiilor și de viața de familie. Preoția le excludea și, cu câteva excepții notabile , aveau acces limitat la Templu. Pavel proclamă acum că aceste legi patriarhale nu se mai aplică „copiilor lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus”. Galateni 3:26

Ne bucurăm că avem privilegiul de a împărtăși Evanghelia tuturor. Să fim credincioși mării porunci a lui Isus de a proclama „Evanghelia Împărăției” ca martori în toată lumea. Matei 24:14

Așteptând Împărăția lui Dumnezeu

Versetul cheie: „Oameni din multe națiuni vor veni și vor zice: «Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov. Acolo ne va învăța căile Lui și vom umbla pe cărările Lui. Căci din Sion va ieși învățătura Domnului, din Ierusalim va ieși cuvântul Lui.»”
Isaia 2:3

Pasaje biblice selectate:
Isaia 2:2-4

Binecuvântarea întregii rase umane este tema centrală a Bibliei. Nimănui care s-a născut vreodată nu i se va refuza ocazia de a experimenta rezultatele binecuvântate ale Împărăției lui Dumnezeu. Dumnezeu a declarat acest lucru pentru prima dată prin promisiunea făcută lui Avraam: „Eu însumi am jurat, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și nu ți-ai cruțat fiul, singurul tău fiu: că te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; ... Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Geneza 22:16-18

Versetul nostru cheie vorbește profetic despre împărăția promisă de Dumnezeu, ale cărei legi vor ieși „din Sion”. În Vechiul Testament, Muntele Sion se afla în Ierusalim și era recunoscut ca sediul guvernului Israelului. Noul Testament contrastează

acest lucru cu Sionul spiritual simbolic. Aici, urmașii lui Cristos sunt menționați în mod simbolic ca venind în „ul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”, semnificând împlinirea profeției lui Isaia despre Sion. (Evrei 12:22-24). Apostolul Petru folosește, de asemenea, imaginea Sionului pentru a-i descrie pe urmașii lui Cristos ca pietre vii, zidite într-un templu spiritual, cu Cristos ca piatră de temelie, așezată în Sion. Astfel, Petru face legătura între Sionul Vechiului Testament și biserica Noului Testament. 1 Petru 2:4-6

Isus a predicat Împărăția lui Dumnezeu tuturor celor care aveau urechi să audă. (Marcu 1:14; Luca 4:43). Celorlalți le-a adresat următoarea invitație: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” (Luca 9:23). În doar câțiva ani după învierea Sa din morți, mesajul Evangheliei a început să se răspândească la toate neamurile. (Faptele Apostolilor 1:8). Acesta a fost revelat în mod special celor care doreau să facă parte din clasa Sionului, cărora li se aplică aceste cuvinte: „Căci dacă am murit cu El, vom și trăi cu El; dacă suferim, vom și domni cu El.” 2 Timotei 2:11,12

Această Evanghelie este predicată de două mii de ani, dar clasa Sionului nu este încă completă. Standardul este ridicat și neatractiv pentru majoritatea. Isus a declarat: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14). Astfel, lumea continuă să aștepte împărăția lui Dumnezeu. Cu siguranță va veni, însă, așa cum a spus Isus în rugăciunea sa model. Matei 6:10

Încheiem lecția noastră cu aceste cuvinte din viziunea lui Ioan: „Am văzut patru îngeri stând la cele

patru colțuri ale pământului. Ei țineau în frâu cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle niciun vânt peste pământ, peste mare sau peste vreun copac. Am văzut un alt înger venind din răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu . El a strigat: „... Nu faceți rău pământului, mării sau copacilor, până nu vom marca pe frunțile lor pe robii Dumnezeului nostru. Am auzit numărul celor care au fost marcați: 144.000.” Apocalipsa 7:1-4

Răsplata slujirii

***„Fiul omului nu a venit să fie slujit, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”
Marcu 10:45***

Se apropia sfârșitul slujirii lui Isus. Timp de mai bine de trei ani, Domnul își chemase ucenicii și îi învățase. Ei ajunseseră să-L recunoască ca fiind Mesia, moștenitorul tuturor promisiunilor lui Dumnezeu, cel prin care urma să fie înființat împărăția mesianică, care urma să binecuvânteze toate familiile omenirii – atât pe cei morți, cât și pe cei vii. Geneza 22:18; Galateni 3:8

Domnul le-a asigurat în mod special că, dacă vor fi credincioși, vor sta cu el pe tronul său (Matei 19:28). Cu toate acestea, el nu le-a spus că împărăția sa va fi una spirituală și că vor avea nevoie de „schimbarea” „primei învieri” înainte de a putea fi părtași la ea. (1 Corinteni 15:51,52; Apocalipsa 20:6). El nu le-a lămurit încă faptul că va trece o întreagă epocă înainte ca ei să poată avea parte de împărăție și înainte ca împărăția însăși să fie întemeiată printre oameni. Totuși, el le-a dat de înțeles toate acestea. El a spus: „Mai am multe lucruri să vă spun, dar voi nu le puteți purta acum. Dar când va veni Acela, Duhul adevărului, ... El vă va spune lucrurile care vor veni.” Ioan 16:12,13

Cu toate acestea, Isus a început să le dezvăluie ucenicilor o parte din veștile pe care trebuiau să le cunoască și să le aprecieze , ca să nu fie complet

copleșiți și descurajați. Le-a spus că se va duce la Ierusalim, că va suferi multe și va fi ucis. Petru, mereu curajos, a primit de data aceasta o mustrare severă. A încercat să-l corecteze pe Domnul. „Niciodată, Doamne!” a spus el. „Asta nu ți se va întâmpla niciodată!” Petru credea că Isus era Mesia lui Israel și că era pe cale să-și înființeze împărăția. Era de neconceput pentru el ca Domnul să fie ucis. Cu toate acestea, Isus l-a mustrat pe Petru, spunând: „Treci în spatele meu, Satano, căci ești o piedică pentru Mine, pentru că nu gândești lucrurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.” Matei 16:21-23

În aceeași lecție, Isus a inclus și afirmația că „va învia a treia zi” (Matei 16:21). Cu toate acestea, deoarece ucenicii nu puteau înțelege gândul că Isus va muri, aceste cuvinte adăugate trebuie să le fi părut, de asemenea, ca o „cuvintă tainică” a Domnului, care părea atât de misterioasă. Poate că își aminteau și cuvintele lui Isus rostite cu altă ocazie: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi” (Ioan 6:53). Aceasta era o altă afirmație dificilă pe care nu o puteau înțelege.

Au fost multe ocazii în care ucenicii nu au putut înțelege sensul cuvintelor Domnului; acestea păreau adesea atât de diferite de ceea ce se așteptau ei. Trebuie să le recunoaștem meritul că au avut suficientă credință pentru a continua să-L urmeze pe Isus, dar cum puteau înțelege cuvintele pe care le rostea? Abia după Cincizecime au înțeles pe deplin situația și ceea ce le spusese Isus (Faptele Apostolilor 2:1-4). Acolo, Duhul Sfânt a început să le clarifice aranjamentul divin : că suferințele lui Cristos, inclusiv ale membrilor trupului său, biserica,

trebuie să vină mai întâi, înainte ca gloria împărăției să fie revelată și binecuvântările să înceapă să se reverse asupra lumii. 1 Petru 1:11

La dreapta și la stânga

O altă Evangheliie ne spune că mama lui Iacov și Ioan a venit cu ei și le-a rostit rugămintea: „Dă-le celor doi fii ai mei să stea unul la dreapta și altul la stânga Ta, în Împărăția Ta” (Matei 20:20,21). Ei credeau că momentul împărțirii onorurilor Împărăției era foarte aproape. Nu trebuie să presupunem că acești doi discipoli dragi căutau poziții cât mai apropiate de Domnul doar din ambiție. Mai degrabă, credem că ei îl iubeau foarte mult pe Domnul și, prin urmare, credeau că ar putea aprecia mai mult decât alți discipoli apropierea de el. Într-adevăr, li s-a permis să se apropie mai mult decât majoritatea celor doisprezece. În câteva ocazii speciale, Domnul i-a luat cu El pe aceiași Iacov și Ioan, precum și pe Petru. Ei au fost cu El pe muntele sfânt, la învierea fiicei lui Iair și în grădina Ghetsimani (Matei 17:1-5; Luca 8:41,42,49-56; Marcu 14:32-34). Ei erau ucenici loiali pe care Domnul îi iubea foarte mult.

Să observăm cu atenție cuvintele lui Isus. El a declarat că, deși vor exista locuri de seamă în împărăția Sa, acestea nu vor fi distribuite de El, ci de Tatăl. El a spus: „Să stea la dreapta și la stânga Mea nu este al Meu să dau, ci va fi dat celor pentru care este pregătit de Tatăl Meu.” Matei 20:23

Tatăl este reprezentantul dreptății și neprihănirii absolute. Pozițiile în faza cerească a împărăției milenare, indiferent de forma pe care o vor lua, nu vor fi acordate pe baza simplului favoritism, ci pe baza credincioșiei și calificării, și toate vor fi prin har.

(Efeseni 2:8). Domnul Isus însuși va avea locul cel mai înalt, pentru că este vrednic. „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și binecuvântarea.” (Apocalipsa 5:12). Într-adevăr, Tatăl i-a dat Domnului nostru cinste și mare slavă, înălțându-L la dreapta Sa. Punctul culminant al slavei Împărăției Sale va veni când Biserica, trupul lui Cristos, va fi desăvârșită și toți „chemații, aleșii și credincioșii” vor fi primit „coroana vieții” promisă. Apocalipsa 17:14; 2:10

Ce împărăție se înțelege

Timp de multe secole, creștinii au fost confuzi în privința împărăției lui Mesia, atât de des menționată de Isus și de apostoli. Totuși, la început nu a existat nicio confuzie, nici măcar în cei aproape două sute de ani care au urmat după moartea lui Isus. Biserica primară a înțeles foarte bine promisiunea că Mesia va veni a doua oară. El va primi biserica în slava Sa și va instaura împărăția puterii divine pentru a domni peste lume și a supune toate lucrurile voinței lui Dumnezeu; și ei știau că această împărăție mesianică va avea nevoie de o mie de ani pentru a-și îndeplini misiunea. Ioan 14:2,3; Matei 25:31; Apocalipsa 20:6

Cu toate acestea, treptat a apărut o teorie conform căreia biserica de pe pământ urma să fie organizată ca împărăția lui Mesia și urma să cucerească lumea înainte de a doua venire a lui Isus. Această viziune nebiblică a schimbat întregul curs al istoriei bisericii. Predicarea Evangheliei nu mai avea ca scop chemarea și desăvârșirea unei „turme mici”, care ar fi avut urechi ascultătoare și inimi recunoscătoare, pentru a le pregăti pentru onoarea și gloria

împărăției. (Luca 12:32). Mai degrabă, cursul s-a schimbat dramatic. De atunci, efortul a fost acela de a obține puterea civilă. Au început intrigile, s-au afirmat pretenții false și s-au făcut eforturi pentru a obține controlul asupra regilor și națiunilor. S-au folosit persecuții și, pe cât posibil, conducătorii civili au fost induși și amenințați, pentru ca biserica să poată stabili dominația mondială.

Pentru o vreme, aceste eforturi au înflorit; dar de la începutul secolului al XIX-lea, ideea dominației eclesiastice asupra pământului a dispărut în mare parte. În confuzia rezultată, mulți și-au pierdut toată credința în împărăția mesianică și puțini o așteptă la a doua venire a lui Cristos. În perplexitate, unii discută despre un regat spiritual ca fiind doar o locuință în inimile credincioșilor. Alții cred că regatul lui Cristos este acum reprezentat în marile guverne ale lumii. Cu toate acestea, aceștia sunt și mai confuzi când se gândesc la motivul pentru care anumite părți ale regatului lui Mesia au construit mari armate pentru a lupta sau a distruge alte părți ale aceluiași regat.

Rezultatul acestei confuzii a fost că, pentru mulți oameni care se declară creștini, învățăturile Bibliei pur și simplu nu par consecvente sau logice. Altfel, ar vedea că Iacov, Ioan și ceilalți apostoli nu ar putea sta pe „douăsprezece tronuri” fără să existe o împărăție care să domnească (Matei 19:28). Ar vedea, de asemenea, că împărăția trebuie să fie încă viitoare, în armonie cu rugăciunea Domnului: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6:10). Pe măsură ce căutăm să cunoaștem și să înțelegem mai mult din planul de mântuire al lui Dumnezeu, trebuie să

studiem Biblia cu reverență și să „cercetăm Scripturile” zilnic. (Ioan 5:39; Faptele Apostolilor 17:11). Făcând acest lucru, vom primi mari binecuvântări și vom percepe că împărăția glorioasă a lui Mesia, deși nu este încă stabilită pe pământ, este „aproape, chiar la ușă”. Matei 24:33

„Sunteți în stare?”

Celor doi ucenici dragi și mamei lor, care au cerut pentru ei locuri speciale, aproape de Domnul, în împărăție, Isus le-a făcut cunoscut faptul că orice poziție în împărăția cerească ar necesita îndeplinirea anumitor condiții. Nu era suficient că fuseseră chemați să fie ucenici. Nu era suficient că renunțaseră la tot pentru a-L urma pe Domnul, că fuseseră cu El, că învățaseră învățăturile Lui și că le acceptaseră. Trebuia să existe ceva mai mult; altfel, ei nu ar fi putut intra în faza spirituală a împărăției.

Domnul a declarat aceste condiții, spunând: „Puteți să beți din paharul din care voi bea Eu și să fiți botezați cu botezul cu care voi fi botezat Eu?” (Matei 20:22). Ce a vrut să spună? Care era semnificația „paharului” și a „botezului” la care se referea Isus, despre care a spus că se aplică nu numai lui însuși, ci și celor care vor fi urmașii lui credincioși?

Răspundem că „paharul” lui Isus era cel la care se referise în altă parte, spunând: „Paharul pe care mi l-a dat Tatăl meu, să nu-l beau?” (Ioan 18:11). În aranjamentul divin, Dumnezeu stabilise deja că oricine va fi încredințat cu gloria, onoarea și puterea împărăției mesianice pentru binecuvântarea lumii, trebuie mai întâi să demonstreze credincioșie demnă de acea onoare și glorie. În cazul lui Isus însuși, paharul însemna toate acele experiențe de

slujire, ignominie, rușine, sacrificiu și suferință, pe care le-a îndurat cu credincioșie în cei trei ani și jumătate ai slujirii sale pământești și pe care le-a împlinit pe deplin la Calvar, când a strigat: „S-a sfârșit!” Ioan 19:30

Ca ucenici ai lui Cristos, trebuie să urmărim exemplul pe care El ni l-a dat, pe măsură ce trecem prin experiențe similare cu ale Lui. Vom reuși să devenim moștenitori împreună cu Domnul în slava, cinstea și puterea Împărăției Sale numai dacă mai întâi demonstrăm loialitate și credincioșie în ceea ce privește suferința, sacrificiul și slujirea, urmând pașii Lui. Romani 8:17; 2 Timotei 2:11,12

Când Isus a vorbit despre „botezul cu care sunt botezat”, El se referea la botezul Său până la moartea sacrificială. El a vorbit din nou despre acest lucru puțin mai târziu, spunând: „Am un botez de suferit, și ce constrângere am până când va fi împlinit!” (Luca 12:50). Botezul cu apă al Domnului la începutul slujirii sale a fost doar un simbol al botezului său adevărat. Coborârea sa în apă, îngroparea sa în ea și învierea sa din ea au reprezentat coborârea sa în moartea sacrificială și învierea sa din ea. Botezul său real în moarte a durat trei ani și jumătate, de la Iordan până la Calvar. Când a strigat pe cruce: „S-a sfârșit”, El a vrut să spună că botezul său în moarte a fost împlinit. El a fost ridicat din starea de botez în moarte în a treia zi d , prin puterea Tatălui, la dreapta Sa, poziție pe care o va ocupa pentru totdeauna. Efeseni 1:19-22; Coloseni 3:1; Evrei 1:1-3

Aceasta a fost botezul lui Isus. Înseamnă renunțarea completă la toate drepturile pământești. Acum, el i-a întrebat pe acei discipoli dragi dacă erau pregătiți și

dispuși să-l urmeze în această măsură - să fie părtași la paharul slujirii, sacrificiului și suferinței sale, precum și la botezul său în moarte. (Romani 6:3-5). Numai urmându-l cu credincioșie puteau spera să aibă parte de împărăția lui cerească. Același principiu se aplică tuturor urmașilor lui Isus. Fiecare dintre noi trebuie să decidă dacă va bea din paharul lui și dacă va avea parte de botezul lui în moarte. Numai cei umili, gata să se sacrifice, vor fi capabili sau dispuși să intre într-o astfel de experiență.

Aplicând cele de mai sus la viziunile despre împărăție pe care le au atât de mulți, putem pune în mod corespunzător aceste întrebări. Cum s-ar putea aplica aceste sentimente la diversele împărății ale pământului? Este necesar ca liderii pământului să ia parte la suferințele și sacrificiul lui Cristos până la moarte, înainte de a putea domni? Este oare foarte dificil să devii membru al instituțiilor pământești numite biserica lui Cristos? Este nevoie de renunțare de sine pentru a intra în acestea? Sunt toți cei care fac parte din ele „îngropați” împreună cu Cristos în botez – în moartea Lui? Participă toți la suferințele Lui? Cu siguranță că nu! Numai o viziune corectă asupra împărăției cerești se potrivește cu aceste diverse afirmații. Trebuie să înțelegem că este „perla de mare preț” pe care trebuie să o obținem, pentru care trebuie să sacrificăm totul. Matei 13:46

„Suntem în stare”

În relatarea acestui incident, ucenicii i-au răspuns lui Isus: „putem”, adică erau dispuși să bea din paharul Domnului și să ia parte la botezul Lui. (Matei 20:22). Ei nu știau clar ce însemna toate acestea, dar erau capabili și dispuși să facă orice le-ar fi poruncit Isus.

Așa trebuie să fie cu toți cei care, ca acei ucenici credincioși, vor fi „mai mult decât biruitori” și vor împărtăși cu Răscumpărătorul gloria, cinstea și nemurirea promise membrilor „trupului” său, biserica. Romani 8:37; 2:7; 1 Corinteni 12:27

În relatarea pe care o analizăm, Isus le-a răspuns ucenicilor: „Voi veți bea din paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu” (Matei 20:23). Tot ce putea cere Domnul în mod rezonabil de la ucenicii Săi era disponibilitatea din partea lor. Niciunul dintre noi nu are puterea și abilitatea pe care le avea Isus. Noi suntem păcătoși din fire. El era „sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoși” (Evrei 7:26). Prin urmare, noi putem doar să ne angajăm să facem ce este drept. Domnul trebuie să ne ia sub ocrotirea Sa și să ne ducă în școala Sa de suferință și experiență. El ne va da apoi lecțiile necesare pentru a ne dovedi loialitatea și credința, chiar până la moarte. Cât de milostiv este faptul că, din cauza slăbiciunii noastre ca membri ai rasei căzute, Dumnezeu ne-a dat în Mântuitorul un „mare preot milostiv și credincios” (Evrei 2:17). Astfel, numai prin Isus putem spera să ajungem în împărăția cerurilor.

Slujitorul șef — cel mai onorat

Ceilalți apostoli erau indignați că Iacov și Ioan, împreună cu mama lor, au făcut o astfel de cerere (Matei 20:24). Cu toate acestea, incidentul i-a oferit lui Isus ocazia de a stabili liniile directoare care trebuie să guverneze ceea ce va constitui marea în împărăția mesianică. Oricine va sluji cel mai mult pe ceilalți, cu umilință și dragoste, va demonstra astfel lui Dumnezeu o mai mare potrivire pentru un loc mai înalt. (Galateni 5:13). Acest lucru este diferit, după

cum spune Isus, de cursul obișnuit al lucrurilor, în care domnia nu include de obicei slujirea altora, ci a fi slujit. Luca 22:25,26

Regula împărăției va fi că cel care slujește cel mai mult va avea cea mai mare onoare. Isus însuși este în mod preeminent un slujitor deasupra tuturor celorlalți. Astfel, poziția lui este cea mai înaltă în împărăție prin numire divină, iar ceilalți se vor afla lângă el în proporție cu spiritul său de iubire, slujire, ascultare și loialitate. Ucenicilor săi, Domnul le-a spus: „Oricine vrea să mă slujească trebuie să mă urmeze, pentru că slujitorii mei trebuie să fie acolo unde sunt eu. Și Tatăl va onora pe oricine mă slujește.” Ioan 12:26